

PRILIPAC IZMEĐU NEBA I ZEMLJE

Kada se na Malu Gospojinu, 21. septembra, pod okriljem Hrama Rođenja Presvete Bogorodice u Prilipcu kraj Požege, odnosno na Dan Hramovne slave, okupe umetnici iz zemlje i inostranstva, biće to znak da je počela Dvanaesta umetnička kolonija "Prilipac 2006.", koja se svake godine održava u ovom prelepom selu. Na ovu veliku svetkovinu duhovnosti i likovne umetnosti dolazi se kao na svojevrsno hodočašće. Likovni umetnici sa raznih strana i različitih meridijana u posvećenom miru Crkve i tišine njenih konaka, u jesenjoj pozlati i prilipačkoj pitomini, pronalaze svoj delotvorni kiseonik, svoje posebno kreativno nadahnuće.

Značajna imena našeg savremenog slikarstva ovde su promišljala, skicirala, oblikovala i živopisala svoja umetnička dela, i njima bogatila kako našu sadašnjost tako i našu umetničku ostavštinu za budućnost. I ne samo to, bili

su pravi emisari koji su svuda pripovedali o ovdašnjim duhovnim nadahnućima i Prilipcu između Neba i Zemlje, o izuzetnoj prilipačkoj koloniji i neumornom protonamesniku, ocu Milanu Popoviću, zahvaljujući čijem trudu i samopregoru ova svetkovina likovne umetnosti neprekidno traje, a i o vrednim Prilipčanima kao pravim i primernim srpskim domaćinima.

Inače, selo Prilipac je se nekada zvalo Kapice, sve dok knez Lazar Hrebeljanović ovde nije petnaest godina pre Kosovskog boja, odnosno 1374. godine, podigao Manastir Prilipac. Svetli knez je manastiru dao ime po mestu svog rođena Prilipcu kod Novog Brda, čime je hteo da se zahvali Bogu zbog pobede nad silnim županom Nikolom Altomanovićem, koji je stolovao u Užicu. Inače selo je mnogo kasnije, tačnije tek 1877. godine promenilo svoje ime u Prilipac, a Lazareva zadužbina je tokom svoje istorije tri puta bivala rušena. Poslednji put to je bilo 1806. godine pri velikim bitkama za Užice između Turaka i Karađorđevih ustanika. Godine 1820. Manastir dobija ikonostas koji radi Janko Moler Mihailović, a obuhvata Carske dveri sa Blagovestima Hrista, Bogorodicu sa četiri jevanđeliste, osam apostola u trećoj zoni i rezbareni krst sa Raspećem, ikonama Bogorodice i Jovana Bogoslova. Svoj konačni i prelepi izgled Crkva i Konak dobijaju zahvaljujući neprocenjivom trudu sveštenika Milana Popovića, tako da u zajedništvu čine prelep primer srpske arhitekture i graditeljstva

Inače, u prilipačkoj koloniji su boravila i stvarala najznačajnija imena našeg savremenog slikarstva, poput Milana Tucovića, Zdravka Mandića, Branka Miljuša, ili aktuelnog dekana beogradske likovne akademije Nikole

Vukosavljevića, kao i veoma ugledni umetnici iz inostranstva. Od prošle godine dodeljuju se i dve umetničke nagrade. Književna "Pečat kneza Lazara" za dela inspirisana duhovnošću i hrišćanstvom, a čiji prvi dobitnik je Ljiljana Habjanović Đurović, za knjigu "Svih žalosnih radost", i likovna "Zoran Matić", koja ima memorijalni karakter i znak je sećanja na rano preminulog slikara Zorana Matića, redovnog učesnika i čestog selektora ove Kolonije, a dodeljuje se najuspešnijem likovnom umetniku iz tekućeg saziva kolonije. Prvi dobitnik ove nagrade je akademski slikar Miomir Miša Vemić.

Hadži Dragan Todorović

SRPSKA POSLA

LAJ I PUSTI DRUGE DA LAJU

Piše: Brana Crnčević

Kad od kakve države, kao da je pasija, vladari slepo zahtevaju da se prilagodi idući uz nogu velikih sila, inače će joj staviti ogrlicu i voditi je kao poslušnog psa, kojem će povremeno dopustiti da zapiša neko drvo, a ako ne trza lanac može zaslužiti sočnu kosku; onu s mesom. Ne čudim se toj diplomatiji, koju sofisticirano

nazivaju štapom i šargarepom. Kakav štap i šargarepa - u pitanju je lanac sa koskom ili lanac bez koske! Tome je nekada učio pokorne narode globalistički Rim, stari je to nauk.

Tome nas uči i ulica. Vidim rasnog psa na lancu, prodaje slobodu i lepo mu je; slobodan pas lualica ne gleda ga više prezrivo kao nekad, slomila ga je glad. Lualica počinje da maše repom, umiljava se, i javno čezne za gospodarom i ogrlicom. Dojadila je samotnjaka prazna sloboda, leti ga muči jara, zimi ga nagrizava mrz.

Zapisao sam, onako srpski uproščeno, pasji položaj malih i nemoćnih. Ne poučavam nikoga da bude pas slobodnjak, i džabe laje na sve, što mu pada napamet. Ne nagovaram rasne pse da zbrišu od svojih gospodara. Ne znam šta bi dobili izuzev prava da slobodno zapišavaju drvo koje odaberu i laju po svome! Uzalud slobodni psi laju, dok karavan prolazi. Ali, bilo bi i zgodno i pravedno da psi koji su pristali na ogrlicu, makar ponekad i krišom, zapišaju zabranjeno drvo i lanu istinu o svojim gospodarima. Baš kao što se ne može zameriti psu lualici i slobodnjaku koji, ne bi li došao do kakve klope, makar na kratko, prihvati kaiš i ogrlicu.

Ne bi se bavio pasjom pričom i lajao, da vreme nije pasje. Volim rasne pse

i razumem njihovu, skoro ljudsku, potrebu da vole i budu voljeni. Ali, poštuju i pse lualice, kojima je suđena teška i naporna sloboda. Dok se premećem u psa, postajem, po ličnom izboru, džukac. Kad kakav rasni pas zalaje na mene, ne bi li zabavio svog gospodara, ljutnem se i lajem kao nikad. Laj, ali pusti i mene da lajem, kažem svakom rasnom psu. Lajemo, svako po svome, na dva pasja jezika, niti on razume mene, niti ja njega. I neka bude tako.

Ja nisam pas diplomata, ja sam džukac. Privodim dokaze za svoju tvrdnju. Kad su Ano Domini 1995. avgusta 4. hrvatski bojovnici uz asistenciju preookeanskih stručnjaka, posle strašnog Bljeska, koji je osvetlio Oluju ušli u Knin i na jarbolu podigli šahovnicu; lajao sam kao pas. Lajao sam tugujući za mrtvima i žaleći Srbe progane iz Hrvatske, izgledalo mi je, i još mi izgleda, zauvek. Režao sam u jednim novinama, u kafanama, i gde god sam stigao. Na televiziji nisam mogao da kevcem, neko je odlučio da ne uznemirava Srbiju događajima koji se, vele, nisu mogli sprečiti. Uznemiravao sam rasne pse koji su se motali oko Savezne skupštine umiljavajući se vremenu i praveći se da ne primećuju šta se dogodilo.

I ovih dana, dok gospodin Mesić prekoreva Srbe koji su se, makar i posle 11

godina, dosetili jada i progovorili o Oluji, došlo mi je da lajem na koga stignem. Prirodno, parastos mrtvim Srbima, jedinim žrtvama Bljeska i Oluje i napisi u prestoničkim novinama gde podsećaju na egzodus Srba, nikako ne prijaju gospodinu Mesiću. Baš kao i meni ne godi mišljenje gospodina Mesića da je Oluja besprekorna i legalna vojna operacija, o koju se se ogrešili pojedinci, koji su, vaj, počinili pojedinačne zločine.

Uprkos svemu ovih dana sam srećan što nisam ratni pas. Ja sam srpski džukac, slobodan avlijaner i zato ne biram trenutak kada ću zalajati zbog Jasenovca, a tom režanju evo pridružujem i lavež zbog Bljeska i Oluje. Kao i svaki džukac plašim se šintera, ali šta je tu je.

Izvor "Glasa javnosti"

ČITAJTE OGLEDALO NA
INTERNETU

www.serbianmirror.com